

A Ludovika Akadémiától az agyagkatonákig ^[1]

Lengyel Alfonz 1957. évi segítségkérő levele Habsburg Ottóhoz

„Bűnös mindenki, aki most ebben a történelmi sorsdöntő helyzetben nem ezt keresi, hogy kizárólag csak olyan kérdéseket vessen fel, mely az ország felszabadítását célozza. Természetesen vannak olyan személyek, akik a magyarországi kommunizmus megszüntetésében oly módon tevékenykedtek, hogy önmagukat, ezen tevékenységükkel kizárták a parlamentből. Ezekkel sem kell vitázni, mert személyüket még arra sem méltatom, hogy szóba álljunk velük.”

Bevezető

Az 1956-os forradalom és szabadságharc leverése után alig öt hónappal, 1957. április 6-án egy frissen amerikai emigrációba került fiatalember, *Lengyel Alfonz* levelet írt *Habsburg Ottónak*, a *Páneurópai Unió* akkori alelnökének. A szokatlanul hosszú, négy oldal terjedelmű, írógéppel írt levél eljutott a trónörökshöz, akinek érdeklődését felkeltette a tartalma miatt „igen csak fantasztikus” és „igen deréknek és jóérzésűnek” tűnő levélíró. Ezt támasztja alá, hogy pontosan egy héttel a levél keltezése után, 1957. április 12-én lakhelyéről, Pöcking bei Starnbergből levelet írt a volt svájci magyar követnek, *Bakach-Besseney György* bárónak.

Habsburg Ottó és Bakach-Besseney György kapcsolata, barátsága és levelezése [jóval korábbi idősakra nyúlik vissza](#) ^[2]. A trónörökös rendkívül fontosnak tartotta az emigráció egységét a kommunista rendszer ellen. Az emigráció történetének feltárása érdekében 1948-1958 között rendszeres, intenzív levelezést folytatott a korábbi berni követtel, aki a magyar legitimitást egyik vezetője volt. Ez a levelezés - Bakach-Besseney György más levélhagyatékával együtt - került be a Magyar Országos Levéltárba, s ezek alapján rekonstruálni lehet, hogy Habsburg Ottó ugyan részt vett az emigráció véleményformálásában, de a legkülönbözőbb csoportok közötti torzalkodásban nem. Tanácsai inkább útmutatásul szolgáltak a hozzá hű személyeknek, de azok is inkább finoman, lehetőleg arra utalva, hogy a szélsőjobb képviselőivel vagy ne tartsák a kapcsolatot, vagy lehetőleg szabaduljanak meg tőlük. Egyértelműen látta, hogy az emigrációs ellenségeskedés nem tesz jót a magyarságnak, és inkább gyengítik elismertségüket a vezető nyugati hatalmak előtt. A levelek arra is utalnak, hogy pontosan figyelte a magyarországi eseményeket, és esetenként pontos következtetéseket vont le a hazai és ennek kapcsán a szovjet belpolitikai fejlődés irányairól. 1956 nyaratól - amikor már külföldön is érezni lehetett a hazai változásokat - foglalkozik napi szinten Magyarországgal. Nem véletlen tehát, hogy az akkor még trónörökös Habsburg Ottó érdeklődését minden Magyarországról érkező hír felkeltette. Jelen esetben is ez történt, mivel kérte hívét, Bakach-Besseney Györgyöt, hogy „lehetőség szerint szerezzen be információkat” erről a számára ismeretlen „jó emberről”. Kérését azzal indokolta, hogy „nyomatékosan megkértek arra, hogy ismeretlen magyaroknak mostanában innen ne írjak, mivel ezek a levelek könnyen illetéktelen kezekbe kerülhetnek”. Kérte továbbá, hogy „megbízásomból barátságosan, barátilag válaszoljon”. Erre a nem hivatalos kérésre azért volt szükség, mert az 1956-os forradalom leverése utáni kényes politikai helyzetben könnyen kompromittálhatta volna magát. Lengyel Alfonz levele mellett közöljük Habsburg Ottó német nyelvű levelét is. Bakach-Besseney ezt követően értesítette Lengyel Alfonzot Habsburg Ottó megkereséséről, ezt a levelet azonban eddig nem sikerült fellelni.

Térjünk vissza a levél írójára, Lengyel Alfonzra, aki már New-York-i tartózkodása alatt fel akarta keresni Habsburg Ottót, címét azonban késve kapta meg, így nem tudott személyesen találkozni vele, ezért kereste meg levélben. Nemcsak az elszalasztott lehetőség, hanem az is motiválta, hogy az 1956-os forradalom előtt kapott nyolcvévi börtönbüntetését töltve ígéretet tett *Lékay-Lingauer Albin*nak - aki királypártiként ismerte Habsburg Ottó édesapját, *IV. Károly* királyt -, hogy felkeresi a trónörökösöt és beszámol a vele történekről, valamint tájékoztatást ad „a magyarországi és az egész kelet-európai helyzetről”. Ígéretét megtartva, a levélben rövid bemutatkozás után elmesélte élettörténetét.

Az 1957 áprilisában keltezett levelében tanácsot kért Habsburg Ottótól, hogy lát-e fantáziát az általa szervezett politikai foglyok világközpontjának megalakításában. Később e szervezet elnöke is volt. Levelében felajánlja a trónörökösnek, hogy beszámol a magyarországi eseményekről.

Lengyel Alfonz

Az

Lengyel Alfonz 1921. október 21-én született Gödöllőn. 1944-ben elvégezte a Ludovika Katonai Akadémiát, majd a németek oldalán fiatal hadnagyként részt vett a szovjet csapatok elleni harcokban, és a solti hídfőnél súlyosan megsebesült. Sebesülése után kapcsolatba került Mindszenty Józseffel, akivel „barátságunk akkor alakult ki, amikor a veszprémi hadikórházba kerültem”. Sérülése után ugyanis az orvos nem akarta megműteni, mondván, reggelre úgyis meghal. Mindszenty, akkor, mint veszprémi püspök, járt a hadikórházban, és „feladta rám az utolsó kenetet”. Súlyos sérüléséből felépült, ám 50%-os hadirokkant lett. A háború után, 1948-ban jogi abszolutóriumot szerzett, de nem engedték doktorálni. Rövid ideig egy cérnagyárban dolgozott géptisztítóként, majd beiratkozott a bölcsészkarra, ahol művészettörténetet és régészetet hallgatott. 1948 júliusában, Mindszenty hercegprímás közbenjárására, mint előadót felvették a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumba a Múzeumok, Levéltárak és Tudományos Intézetek költségvetési előadójának. E minőségében részt vett a falumúzeumok szervezésében. A bíborost 1948 decemberében az Államvédelmi Hatóság letartóztatta, Lengyel Alfonzot pedig 1950-ben, mint Mindszenty hercegprímás közvetlen környezetéhez tartozó személyt. A *Grósz József* kalocsai érsek ellen indított politikai perben a vád az volt ellene, hogy „falumúzeumok megszervezésével bárók és grófok gyűjteményeit akarta egyben tartani, a régi rendszer visszatérésére számítva”. Később már jóval súlyosabb váddal illették: „Az t akarták belőlem kiverni, hogy azért segített be engem Mindszenty a minisztériumba, hogy a falumúzeumok létesítésének ügye alatt az akkori belügyminiszterrel - vagyis Kádár Jánossal - találkozhassak, és így összekössem Mindszentyt Kádáron keresztül Titóval, és így összeesküdjünk Sztálin ellen.” Nyolcvévi börtönre ítélték, melyből hat évet le is töltött. Három éven keresztül magánzárkában tartották, majd Sztálin halála, 1953. március 5. után három évet a várpalotai bányában vájárként dolgozott. A bányában együtt volt egy Tibetből, a kommunista hatalom által eltanácsolt magyarral, aki megtanította a kínai nyelvre. 1956. szeptember 1-jén szabadult, amikor ügyét felülvizsgálták. Szabadulása után Kardos László főigazgató segítségével kinevezték főelőadónak a Néprajzi Múzeumba. 1956. október 23-án, a forradalom kitérőrekor innen ment először a Rádió épületéhez, majd a forradalom alatt Mindszenty megbízásából, a Rókus Kórház plébánosával együtt, az Actio Catholica újjászervezésén dolgozott. A tüzszünet idején megalapították a Keresztény Világnezetű Magyar Politikai Foglyok Szövetségét, melynek megbízott elnöke lett. Az alapító okmányt Nagy Imre kormánya is elismerte. A szovjet csapatok bevonulása után elmenekült az országból. 1956. december 13-án indult el Budapestről, karácsonykor érkezett Ausztriába. Ott, egy miskolci származású katolikus pap, *Domján Imre* segítségével és *Bing Crosby* anyagi támogatásának köszönhetően Bécsből az Egyesült Államokba, Kaliforniába távozhatott. Folytatni akarta tanulmányait, ezért San Jose-ban, az Oak Hill Memorial Parkban sírásóként, hétvégeken pedig iskolatakarítóként dolgozott. Kilenc hónap múlva már egyetemre járt és művészettörténetet tanult, majd Párizsban, a Sorbonne Művészettörténelmi és Régészeti Intézetében doktorált. Régész karrierje során számos római kori ásatást vezetett a birodalom különböző területein, majd Jing Di Han kínai császár terrakotta katonáinak ásatásainak segítségével újabb szakmai sikereket ért el.

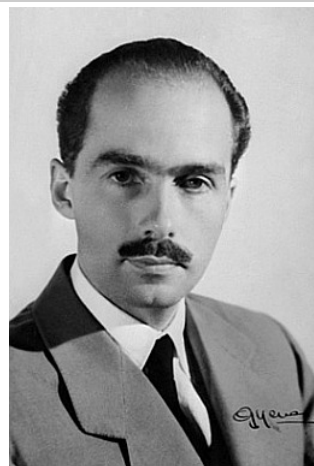
1956-os forradalom és szabadságharc után mintegy kétszázezer magyar távozott az országból, összetételük rendkívül vegyes volt. 1956-ban nemcsak azok távoztak, akik részt vettek a forradalmi eseményekben, hanem azok is, akik kilátástalannak ítélték helyzetüket és féltek a bebörtönzéstől és az üldöztetéstől. Az '56-os emigránsok előtt két lehetőség állt: vagy beilleszkednek, vagy új szervezeteket hoznak létre.

Az 1956-os emigránsok megjelenése után a Magyar Nemzeti Bizottmány felbomlott, s helyette 1957 elején, Strasbourban létrehozták a Magyar Forradalmi Tanácsot, majd Amerikában a Szabad Magyarok Nemzeti Képviselőt. A különböző országokban tevékenykedő emigráns szervezetek között növekedtek az ellentétek. A kommunista belügyi szervek már a Rákosi korszakban is kísérleteztek az emigráns szervezetekbe való beépülésre, s bár a forradalom szétzilálta a magyar hírszerzést, 1956 után azonban hamarosan újjászervezték a szolgálatot. A nagyszámú országot elhagyó emigráns között a Kádár-rendszer által megbízott kémek vagy provokátorok is kijutottak, és nem egy esetben előfordult, hogy e megbízottak beépültek az emigráns szervezetekbe.

A magyar emigrációs szervezetekben és pártokban több olyan beépített ember dolgozott, akik rendszeresen beszámoltak a magyarországi belügyi szerveknek az adott emigrációs szervezet munkájáról, tevérséről, elképzeléseiről. Ennek megfelelően viszonylag pontos képe volt a magyar belügyi hatóságoknak az emigrációs szervezetek működéséről, s meg is tették mindent azok gyengítésére. Egyértelmű volt tehát, hogy a régebben kint lévő emigrációs csoportok már kezdettől fogva igyekeztek kiszűrni kisebb-nagyobb sikerrel azokat a személyeket, akik munkára, netán segítségért jelentkeztek náluk. Ezért történhetett meg, hogy Habsburg Ottó trónörökös is titokban próbált értesüléseket és információkat szerezni a hozzá segítségért fordulóktól.

Lengyel Alfonz

Habsburg Ottó

Lengyel Alfonz már Ausztriában, majd Amerikában is tájékozódott a magyar emigránsok helyzetéről. Megállapította, hogy az „igen siralmas képet nyújt”, s megértette, hogy a nyugati világ miért nem adott támogatást akkor, amikor az államok életében „szokatlan módon próbálta kivívni a magyar nép szabadságát”. Leírja, hogy az 1956 után emigráltak számára „az egyedüli megoldás a magyar emigráció újjászervezésére csak az emigrációs parlament megalkotása lenne”, melyben helyet kapnának a magyar nép által megválasztott országgyűlési képviselők emigráns része és valamennyi emigrációs képviselő vezetője. A parlament a lehető legszélesebb magyar képviselő lenne, és az a fórum, mely mindenkit magában foglalja, hiszen itt „jól megférne minden irányzat”, már csak azért is, mert a parlamentnek az a célja és rendeltetése, hogy „a társadalom minden rétegének szócsöve legyen”. Ezzel ki lehetne vonni a szelét a vitorlákból, és nem egymás „marásából elégtűlnék ki”. Véleménye szerint „nagyon sok vitatható pont van”, melyeket az ország teljes felszabadulása utáni időszakra kellene tenni, és ezeket a kérdéseket „otthon kell megvitatni, de ott is a demokrácia adta játékszabályok keretén belül”. Megállapítja, hogy „Bűnös mindenki, aki most ebben a történelmi sorsdöntő helyzetben nem ezt keresi, hogy kizárólag csak olyan kérdéseket vessen fel, mely az ország felszabadítását célozza”. Levelének első részében kéri Habsburg Ottót, hogy vizsgálja meg ezeket a kérdéseket, és ha alkalmasnak találja a magyar emigrációt az újjáalakulásra, akkor támogassa azt.

Levelének második részében leírja, hogy jelenleg a Politikai Foglyok Világközpontjának megalakításával foglalkozik. Jelzi az anyagi gondokat, s leszögezi, hogy „még annyi pénzünk sincsen, hogy bélyeget vegyünk a leveleinkre”. Lengyel Alfonz fontosnak tartja ezt a szövetséget, mert ezen keresztül vehetik fel a kapcsolatot a világ különböző, politikailag üldözött szervezeteivel. Ugyanilyen fontosnak tartja a kapcsolatok felvételét a távol- és közel-keleti államok hasonló szervezeteivel, mert „meg kell értetnünk ezekkel a népekkel, hogy helytelenül cselekedtek, amikor a szovjet gyarmatosítás ellen küzdő magyarság ellen szavaztak az ENSZ-ben. Kiemeli, hogy fel kell világosítani ezeket a népeket „a most még előttük más köntösben járó szovjet igazi arcáról”. Minderre pénzt kellene szerezni az amerikaiaktól, hiszen „abból Amerikának is haszna van, mert amilyen mértékben elfordulnak ezek a népek a Szovjetuniótól, pontosan olyan mértékben lehet őket megnyerni Amerika számára”. Rendkívül fontosnak tartja mindezek megoldását, mint „olyan kérdések feszegetését, mely csak arra alkalmas jelenleg, hogy megossza a magyarságot”.

Levelének befejező részében kéri Habsburg Ottót, hogy barátai és ismerősei körében szervezzen tiltakozási akciót Endrédi Vendel zirci apát ismételt bebörtönzése ellen, akit Grösz kalocsai érsek elleni perben egyszer már bebörtönöztek, és csak a forradalom és szabadságharc alatt helyezték feltételesen szabadlábra. Beszámol a Grösz kalocsai érsek elleni per egyes részleteiről, majd leszögezi, hogy az koholt vádak alapján történt. Ismételtlen védelmébe veszi az apátot, akit „a Kádár banditák ismét visszahurcoltak a börtönbe”.

A levél olvasása során felmerül bennünk a kérdés: vajon miért érdekes ez a Habsburg Ottó trónörökösnek írt levél? Véleményünk szerint azért, mert rávilágít egy olyan kérdésre, amely az 1956-os forradalom és szabadságharc után az emigrációban élők számára központi problémának számított, nevezetesen az, hogy kiből bízhatnak meg a régebben kint élő magyar emigránsok.

Forrásközlésünk célja, hogy köszöntsük a XX. század egyik jelentős régészét, aki az üldöztetések alatt többször is újra felállt, új életet kezdett, és hosszú élete során olyan életművet tett le, ami példaként áll a későbbi generációk számára.

A fenti képet Szentí Tibor: Lengyel Alfonz. A Világpolgár című írásából vettük át. <http://www.szenti.com/lengyel.shtml> [3] Letöltés ideje: 2013. október 24.)

Lengyel Alfonz levele Habsburg Ottónak

Kalifornia, San Gabriel 1957. április 6.

Királyi Fenség!

Ne haragudjon, hogy levelemmel zavarom. Amikor New Yorkban volt, akkor akartam Önt felkeresni, azonban későn kaptam meg a címet, amikor már elutazott.

Röviden magamról csak annyit, hogy 1921. október 21-én születtem. 1944-ben végeztem el a M. Kir. Honvéd Ludovika Akadémiát. A Szovjetunió elleni harcban súlyosan megsebesültem, 50%-os hadirokkant vagyok. A háború után elvégeztem a Jogot. Vele egyidejűleg éjjel dolgoztam egy gyárban, és a textil technológiát is elvégeztem. Később, tanulmányaim beszámításával 2 és fél év beszámítást kaptam a Bölcsész karon, ahol Művészettörténetet és Régészetet hallgattam. Utolsó éves voltam, amikor a Kommunista Államvédelmi Hatóság letartóztatott. A Mindszenty Hercegrímás úr helyettesének, Grösz József kalocsai érsek politikai perében, ahol nyolcévi börtönre ítélték, melyből hat évet töltöttem el börtönben. A forradalom előtt szabadultam ki, amikor az ügyünket felülvizsgálták. A forradalmi harcokban részt vettem. A Hercegrímás úr közvetlen környezetéhez tartoztam. A forradalom, illetve a szabadságharcunk bukása után, 1956. december 18-án léptem át a határt. Addig minden lehető eszközt megragadtunk arra, hogy esetleg sikerül valamilyen módon a helyzetet konszolidálni.

A börtönben voltam együtt Lékay-Lingauer Albin bácsival. Nagyon sokat beszélte Önről és az Édesapjáról. Édesapjának lelkes híve volt az Öreg úr. A börtönben úgy viselkedtem, mint ahogyan azt egy igazi magyar úrnak kell. Sajnos, mindezeket nagyon kevesekről mondhatom el. Kért engem, hogy ha [az] életben én kiszabadulok, akkor keressem fel Önt és mondjam el, hogy mi történt Vele és egyben a legszívélyesebb üdvözlését adjam át Önnek.

Kért arra, hogy adjak Önnek tájékoztatót a magyarországi és az egész kelet-európai helyzetéről. Mi, akik a szovjet rendszerben nyílt szemel jártunk, mindent másképp[en] látunk, mint a nyugati városokban a kávéházakban írt riportoktól nem egészen helyesen tájékoztatott Nyugati Közvélemény.

Sikerült itt is és Ausztriában is rövid úton tájékozódnom a magyar emigráns helyzetről. Igen siralmas képet nyújt. Most már valahogyan kezdem megérteni, hogy a nyugati világ m[í]ért nem adott támogatást akkor, amikor az államok eddigi életében szokatlan módon próbálta kivívni a magyar nép szabadságát. Természetesen ez a kis levél nem elégséges ahhoz, hogy ezekről a dolgokról bőven beszéljek. A most kijötték véleménye szerint az egyedüli megoldás a magyar emigráció újjászervezésére csak az emigrációs parlament megalkotása lenne. Itt helyet kapnának a magyar nép által megválasztott országgyűlési képviselők emigráns része. Azon kívül az összes emigrációs képviselők vezetői. A parlament az a fórum, mely mindenkit mag[á]ban tud annélkül [!] foglalni, hogy a tagoknak bármilyen irányítást el kellene fogadnia. Ez a legszélesebb magyar képviselő lenne. Itt egymás mellett jól megférne minden irányzat, hiszen a parlamentnek az a célja és rendeltetése, hogy a társadalom minden rétegének szócsöve legyen. Így ki lehetne venni a szelet mindazon vitorlákból, melyek az ország felszabadításának minden eszközzel való támogatása helyett emigrációs egymás marásából elégnének ki. Tudom, hogy nagyon sok vitatható pont van. Azonban egyelőre célszerű minden vitát az ország teljes felszabadulása utánra tenni. Otthon kell megvitatni, de ott is a demokrácia adta játékszabályok keretén belül. Bűnös mindenki, aki most ebben a történelmi sorsdöntő helyzetben nem ezt keresi, hogy kizárólag csak olyan kérdéseket vessen fel, mely az ország felszabadítását célozza. Természetesen vannak olyan személyek, akik a magyarországi kommunizmus megszüntetésében oly módon tevékenykedtek, hogy önmagukat, ezen tevékenységükkel kizárták a parlamentből. Ezekkel sem kell vitázni, mert személyüket még arra sem méltatom, hogy szóba álljunk velük.

Nagyon kérem Önt, hogy ezt a kérdést vizsgálja meg magában, és ha Ön is alkalmasnak találja a magyar emigráció[t] megújulásra, akkor támogassa ezt az akciót.

Jelenleg a Politikai Foglyok Világközpontjának megalakításával foglalatokodom. Sajnos, még annyi pénzünk sincsen, hogy bélyeget vegyünk a leveleinkre. Eddigi levelezéseket mind az én igen szűkös pénzből fizettem ki. Nagyon fontosnak tartom ezt a szövetséget, mert a Nemzetközi Politikai Fogoly és Üldözöttek Szövetségén keresztül felvehetjük a kapcsolatokat a világ különböző Pol[itikai] Fogoly és Üldözöttek szervezeteivel. Nagyon fontosnak tartom a távol- és köz-elkeleti államok hasonló szervezeteivel felvenni a kapcsolatokat. Meg kell értetnünk ezekkel a népekkel, hogy helytelenül cselekedtek, amikor a szovjet gyarmatosítás ellen küzdő magyarság ellen szavaztak, illetve tartózkodtak az UN előtt a szavazástól. Fel kell világosítani ezeket a népeket a most még előttük más köntösben járó Szovjet igazi arcáról. Erre a felvilágosító munkára kellene az amerikaiaktól pénzt szerezni. Meg kell magyarázni az amerikai vezetőknek azt, hogy ha mi ott eredményes felvilágosító munkát tudunk végezni, abból Amerikának is haszna van, mert amilyen mértékben elfordulnak ezek a népek a Szovjetuniótól, pontosan olyan mértékben lehet őket megnyerni Amerika számára. Amerikának ugyanis nagyon nagy érdeke az, hogy a távol-keleti paktumot megerősítse. A távol-keletnek meg számos országba tartózkodik ezen paktumtól. A mi foglyoszövetségünkön keresztül behatolás előnyös feltételeket teremthetne Amerika számára ezen területeknél.

Én ezeket és eh[h]ez hasonló munkák elvégzését sokkal fontosabbnak tartom, mint olyan kérdések feszegetését, mely csak arra alkalmas jelenleg, hogy megossza a magyarságot és elvegye, elrag[ad]ja a magyar emigráció életerejének gyökerét.

Kérem, legyen szíves és válaszoljon levelemre, amennyiben Ön is fantáziát lát ezekben a dolgokban. Természetesen, szívesen állok rendelkezésére minden 12 év alatt Magyarországon történt esemény ismertetésére. Én Magyarországon nyílt szemmel jártam. Az ok és okozati összefüggéseket is eléggé ismerem. A kirakatperекről. Annak ideológiai háttéréről. A szovjet gyarmatosítási módszer államigazgatási s egyéb taktikájáról. A magyarországi szovjet kultúrpolitikáról. Stb. Stb. tudnék felvilágosítást adni.

Kérem Önt is, hogy a baráti körében és ismerősei körében indítson meg egy tiltakozási akciót Endrédi Vendel zirci apát ismételt bebörtönzése ellen. A Grósz kalocsai érsek elleni politikai perben volt Vendel atya is bebörtönözve. Őt a szabadságharc alatt kiszabadították. A szabadságharc előtt már megkezdődött a Grósz per felülvizsgálata. Ezen felülvizsgálat eredményeképp[en] került az Érsek Atya is szabadságra. Így kerültem én is a folyamatos felülvizsgálat eredményeképp[en] szabadságra. Vendel Atya csak a szabadságharc alatt kapta meg a feltételes szabadságra helyezési papírjait. A Grósz per összes vádlott[ai] ekkor szabadultak ki. Most szegény Vendel atyát, aki súlyos betegen került ki a börtönből. A szabadságharc alatt is betegen feküdt, a Kádár banditák ismét visszahurcolták a börtönbe. Az egész Grósz per koholt vádak alapján készült annak idején az UN alapokmánya és a Magyarországgal kötött békeszerződés megszegésével. Ezt a forradalom előtt már a Hegedűs-kormány is elismerte. Mégis most a forradalom után, ahogy visszatérnek fokozatosan a Stalini vonalra, elfelejtik akkori nyilatkozatukat és a kirakatper áldozatait ismét a börtönbe hurcolják.

Szíves válaszát várva vagyok Fenségednek híve.

Sun Gabriel, 1957. IV. 6.

Lengyel Alfonz

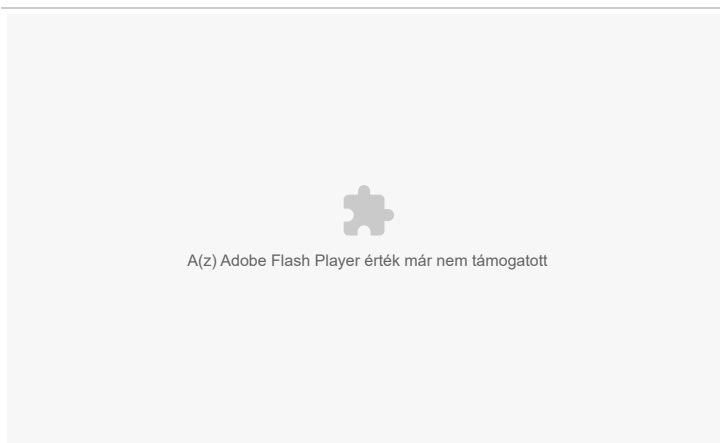
Cím: Lengyel Alfonz

Helen Klockgether

255. W. Wedgewood Ave.

Sun Gabriel, California

USA

Jelzet: MNL OL P 2066 - Bakach-Besseney György iratai.

Habsburg Ottó levele Bakach-Besseney Györgynek

Pöcking bei Starnberg, 1957. április 12.

Nemrégem kaptam egy magyar ember mellékelt levelét, aki a szabadságharcok után jelenleg San Gabrielben (Kalifornia) tartózkodik. A tartalma igen csak fantasztikus; ennek ellenére ez a jó ember igen deréknek és jóérzésűnek tűnik.

Mivel ez idő tájt nincs lehetőségem arra, hogy erről a jó emberről információkat szerezzek be, elküldöm a levelet Önnek. Ugyanis nyomtatékosan megkértek arra, hogy ismeretlen magyaroknak mostanában innen ne írjak, mivel ezek a levelek könnyen illetéktelen kezekbe kerülhetnek.

Ezért arra szeretném Önt kéri, hogy lehetőség szerint szerezzen be információkat erről a jó emberről, és aztán megbízásomból barátságosan, barátiilag válaszoljon. Remélem, hogy ez Önnek nem okoz túl sok fáradságot.

Segítségét előre is köszönöm, és a legszívélyesebb üdvözzellettel

Ottó

Jelzet: MNL OL P 2066 - Bakach-Besseney György iratai.

Cimkék:

[Habsburg Ottó](#) ^[4]

[Mindszenty József](#) ^[5]

[Mindszenty](#) ^[6]

[Grósz József](#) ^[7]

[Ludovika](#) ^[8]

[1956](#) ^[9]

[IV. Károly](#) ^[10]

[Actio Catholica](#) ^[11]

[Kádár János](#) ^[12]

[Tito](#) ^[13]

[Sztálin](#) ^[14]

[Bakach-Besseney György](#) ^[15]

[magyar-kínai kapcsolatok](#) ^[16]

Kiadás: 13. évfolyam (2013) 4. szám

Forrás webcím: https://www.archivnet.hu/politika/a_ludovika_akademiától_az_agyagkatonakig.html

Hivatkozások

[1] https://www.archivnet.hu/politika/a_ludovika_akademiától_az_agyagkatonakig.html

[2] http://mnl.gov.hu/a_het_dokumentuma/habsburg_otto_es_a_magyar_emigracio_19481958.html

[3] <http://www.szenti.com/lengyel.shtml>

[4] <https://www.archivnet.hu/cimkek/habsburg-otto>

[5] <https://www.archivnet.hu/cimkek/mindszenty-jozsef>

[6] <https://www.archivnet.hu/cimkek/mindszenty>

[7] <https://www.archivnet.hu/cimkek/grosz-jozsef>

[8] <https://www.archivnet.hu/cimkek/ludovika>

[9] <https://www.archivnet.hu/cimkek/1956>

[10] <https://www.archivnet.hu/cimkek/iv-karoly>

[11] <https://www.archivnet.hu/cimkek/actio-catholica>

[12] <https://www.archivnet.hu/cimkek/kadar-janos>

[13] <https://www.archivnet.hu/cimkek/tito>

[14] <https://www.archivnet.hu/cimkek/sztalin>

[15] <https://www.archivnet.hu/cimkek/bakach-besseney-gyorgy>

[16] <https://www.archivnet.hu/cimkek/magyar-kinnai-kapcsolatok>